

МАРК ЛЕВІ

The illustration depicts a three-story red brick building. The top row of windows shows a person in a blue uniform reading a book. The middle row shows various window scenes like plants and leaves. The ground floor features a central entrance with a blue awning labeled 'РОМАН', flanked by arched windows. A man in a yellow jacket stands on the sidewalk, and a yellow taxi is partially visible on the right.

ТАКА, ЯК ТИ

РОМАН

MARK LEVI

UNE FILLE
COMME ELLE

Roman

МАРК ЛЕВІ

ТАКА, ЯК ТИ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.133.1
ЛЗ6

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Levy M. Une fille comme elle : Roman / Marc Levy. — Paris :
Robert Laffont / Versilio, 2018. — 384 p.

www.marclevy.info

Переклад з французької Катерини Пітик

Художник Полін Левек (*Pauline Lévêque*)

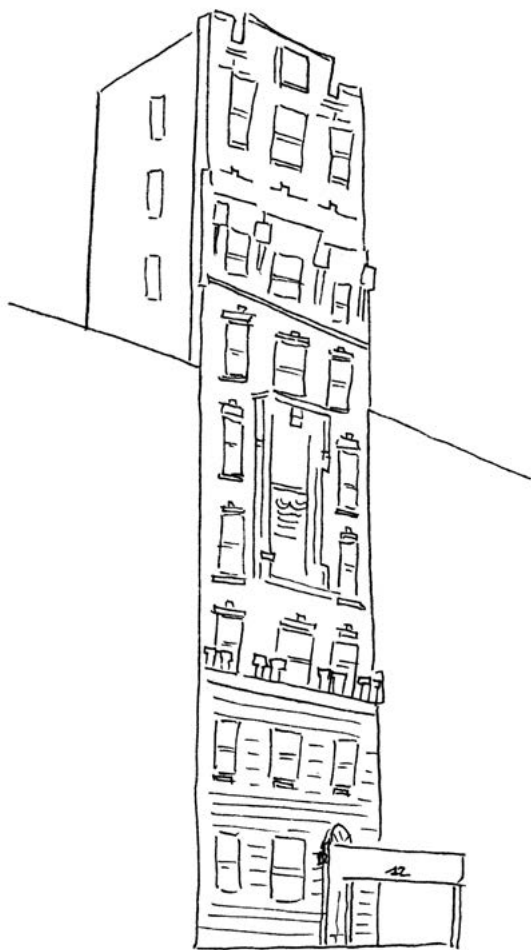
Дизайнер обкладинки

ISBN 978-617-12-7061-9 (PDF)
ISBN 978-617-12-6277-5
ISBN 978-2-221-15786-2 (фр.)

© Marc Levy/Versilio, 2018
International Rights Manage-
ment: Susanna Lea Associates
© Hemigo Ltd, видання україн-
ською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2019

*Тобі, моя давня спільнице.
Дітям, які щомиті тішать мене*

Мій щоденник, день за днем

День, коли мій годинник спинився

Спершу цей запах, ніби під час феєрверку, а потім — темрява, що огортає ніч, коли згасає останній букет спалахів.

Пригадую, як я підняла повіки й побачила батькові очі, сповнені гніву та сліз. Потім тато й мама опинилися поруч, тримаючись пліч-о-пліч, — картина настільки неправдоподібна, аж я подумала, що морфії зіграв зі мною жарт.

Медсестра міряла мій тиск. Часом, засинаючи ввечері, я знову бачу її обличчя. Іноді моєю посмішкою захоплювалися; друзі казали, що вона додає мені шарму. Однак усміх Меггі незрівнянний. Люди, що зустрічають її за межами лікарні, бачать лише жінку з пишними формами, але ті, хто з нею знайомий, знають: у цьому тілі ховається величезне серце. І хай тільки хтось наважиться сказати, що лише стрункі дівчата вродливі.

Джуліус стояв, притулившись до дверей. Від серйозності його погляду мені стало страшно. Щойно він це зауважив, як риси його обличчя пом'якшилися. Я хотіла б пожартувати, кинути гостре слівце, аби всі розслабилися. Наприклад, я могла б запитати, чи виграла перегони. Певна, тата б це розсмішило, хоча, може, й ні. Та ні звуку не зірвалося з моїх вуст — і я по-справжньому злякалася. Меггі мене втішала, пояснювала, що мені в горло вставлено трубку, тож не варто намагатися ні говорити, ні ковтати. Тепер, щойно я прийшла до тями, мене збиралися приспати. Мені вже зовсім не хотілося смішити батька.

Хлоя

Того пізнього пообіддя, коли для Діпака тільки починалася година пік, він уже здійснив три поїздки. Спершу — на восьмий поверх і назад, щоб підняти містера Вільямса, хронікера каналу «Фокс нюс». Потім відвіз донизу містера Ґрумлата — бухгалтера, офіс якого розташувався на другому поверсі. А тепер Діпак прямує на сьомий поверх у товаристві золотистого ретривера Клерків, французької пари. Їхня покоївка забере пса на сходовому майданчику і вручить чоловікові десятидоларову банкноту, яку той передасть вигулювальнику собак, що чекає на гонорар у вестибюлі.

Діпак зиркнув на годинник: невдовзі його викличе місіс Коллінс. Вдовиця ретельно перевірить, чи зачинила двері на потрібний замок — ніби хто-небудь здатен прошмигнути в будинок, не зустрівшись із Діпаком. Але примхи мешканців будинку № 12 на П'ятій авеню є частиною його повсякдення; більше того, з них воно й складається.

Допомігши місіс Коллінс витягти ключа із замкової шпарини, ліфтер провів її на перший поверх, а тоді прожогом піднявся на другий. Міс Хлоя чекає біля ґратки і, всміхаючись, вітає його. Певно, вона народилася з усмішкою на вустах. Заїхавши до ліфта, дівчина запитує в Діпака, як минув його день, на що той відповідає:

— Зі злетами й падіннями, міс.

Зупинити кабінку чітко на рівні сходового майданчика — справжнє мистецтво. Діпак здатен зробити це навіть із заплющеними очима, але коли він підвозить міс Хлою з її кабінету на другому поверсі до квартири на дев'ятому, то працює особливо старанно.

— Міс піде кудись цього вечора? — запитує Діпак.

У цьому запитанні немає нічого неввічливого: він лиш має попередити нічного колегу, якщо міс Хлої знадобляться його послуги.

— Ні, прийму гарячу ванну — і бігом у ліжко. Батько вдома?

— Ви дізнаєтесь про це, щойно потрапите до себе, — відповідає він.

Діпак сповідує дві релігії: індуїзм і тактовність. Він працює ліфтером у цій розкішній будівлі на П'ятій авеню вже тридцять дев'ять років і ще жодного разу не видав ні крихти інформації щодо приходів чи виходів своїх роботодавців — особливо їхнім рідним.

Кам'яний будинок № 12 на П'ятій авеню сягає заввишки дев'яти поверхів, на кожному з яких розташовано по квартирі. Винятком є хіба що другий, де містяться два офіси. Діпак відвідує кожен поверх у середньому п'ять разів на день. Зважаючи на висоту між ними, чоловік проїжджає за рік 594 кілометри. Від початку своєї кар'єри він здолав 22 572 кілометри. У внутрішній кишенці редингота¹ Діпак ретельно зберігає маленький блокнот, де нотує свої підйоми — наче льотчик, який веде облік годин польоту.

Через рік, п'ять місяців і три тижні він здолає 23 448 кілометрів — висоту Нанда-Деві, помножену на три тисячі. Подвиг і мрія всього його життя. Кожен знає: «Богиня радості» — найвища гора, повністю розташована на території Індії.

Ручний ліфт Діпака — раритет. В усьому Нью-Йорку залишилося тільки п'ятдесят три кабіни, керовані важелем. Але для мешканців цього будинку він є ніби спогадом про вишуканий спосіб життя.

Діпак — представник професії, що вимирає. Чоловік і сам не знає, засмучує його цей факт чи сповнює гордості.

Щоранку о 6:15 Діпак заходить до будинку № 12 через службовий вхід. Спускається сходами в підвал і прямує до шафки у підсобці. Залишає там завеликі штани й вилинялу куртку, одягаючи натомисть білу сорочку, фланелеві штани й редингот, пластрон якого гордо прикрашає вишита золотом адреса його роботи. Він зачісує назад рідке волосся й натягує на голову картуз, а тоді зиркає в маленьке люстерко, причеплене до дверей комірчини, і йде змінювати містера Ріверу.

Потім він півгодини начищає кабіну: спершу витирає м'якою ганчіркою лаковане дерево, потім полірує мідне руків'я. Зайти до його ліфта — наче здійснити коротку мандрівку у вагоні Східного експреса, або, якщо підняти голову й помилуватися фрескою в стилі Ренесансу, що оздоблює стелю, — здійснитися до небес у королівській труні.

Сучасний ліфт обійшовся б мешканцям значно дешевше. Але як виміряти цінність вітання та уважного ставлення? Як оцінити

¹ Редингот — різновид старовинного одягу для верхової їзди, щось середнє між пальтом і довгим сюртуком з прямими полами й розрізом ззаду. (Тут і далі прим. перекл.)

терплячість того, хто делікатно залагоджує конфлікти між сусідами, важливість того, хто зігріє ваші ранки добрим словом, підкаже, котра година, не забуде про ваш День народження, пригляне за квартирою, доки ви мандруєте, і втішить своєю присутністю, коли ви повертаєтесь у самотній дім на порозі ночі? Ліфтер — значно більше, ніж професія. Це духовний сан.

Протягом тридцяти дев'яти років кожен день Діпака скидався на решту. Між годинами пік уранці та ввечері він влаштовується за бюроком у вестибюлі. Коли з'являється відвідувач, Діпак зачиняє двері будинку й проводить гостя до свого ліфта. Також він приймає пакунки і двічі на день має величезне дзеркало та скляні панелі кованих дверей. О 18:15, коли містер Рівера приходить заступити на зміну, Діпак урочисто передає йому свої володіння. Тоді спускається у підвал, вішає білу сорочку, фланелеві штани й редингот, кладе на полицю картуз, одягається у звичне міське вбрання, зачісує волосся назад, зиркає у дзеркало й шкандибає до метро.

Станція «Вашингтон-сквер» не дуже популярна, тож Діпаку завжди вдається знайти собі місце, яким він одразу ж поступається першій зустрічній пасажирці, коли вагон заповнюється на станції «34-та вулиця». На 42-й вулиці більшість людей виходить, тож Діпак знову сідає, розгортає газету й поринає у світові новини аж до 116-ї. А потім долає пішки сімсот метрів, що відділяють його від дому. Він повторює цей маршрут вранці та ввечері, під літнім сонцем, осіннім дощем чи сніговими бурями, що ринуть із зимового неба.

О 19:30 він приходить до дружини й вечеряє у її товаристві. За тридцять дев'ять років Лалі та Діпак лише раз порушили цю традицію. Лалі тоді було всього двадцять шість, у неї почалися переїми, а переляканий Діпак стискав її долоню в машині швидкої допомоги. День, який мав стати найщасливішим у їхньому житті, обернувся трагедією, про яку вони ніколи не говоритимуть.

Кожного другого четверга Лалі з Діпаком влаштовують романтичну вечерю в маленькому ресторанчику в Іспанському Гарлемі.

Діпак цінує своє розмірене буття не менше, ніж кохає дружину. Але того вечора, саме коли він уможувався за столом, спокійна плинність його буття мала порушитись.